

Жарко Ђуровић

УЗДАЈ СЕ У БОЈЕ ЦВЕТА

*Ходници јутра клобуци светлости
Набира се дан листањем
Даљине ржу жиле остављају у небесима
У небесима где гром и тишина ручају суревњивост*

*Све је пространа слика све руда све откос
Све је будилник све језик који сустиже реч
Реч која се развила преко усана и сећања
Реч која подсећа на рој пчела*

*Воде су што и гласови
Гласови су што и бунари тајни
Даљине су нити маште
У њеним капиларима теку зачаране струје река*

*До звезда нема пречице
Све је пројекција склада и бездања
Све је прегња и опроштај
Све је залет у симболе незнане и небооке*

*Уздај се у боје цвета
Плаши се вирова света
Не може време без година и брига
Љубичице расту онамо где и жене
Да их убереш разоружај страже
Све је пространа слика све руда све откос
Па и ми па и ми.*

ЗНАКОВИ ПРОЛЕЋА

Сном у године
Сном у зелене знакове пролећа
Пролећа које омекшава и речи и росу
Извор спава у дну жећи
Сунце му обасјава раскош
Преобраћа га у бежање и одјек

То што јесте то што није
Две руке су довољне за грљење
Не само жене у кревету не само жене
Него и дана — породиле за утиске и боје
Не само дана не само мора
Све се меша у мојој крви
Нарамци брига басамци слугњи
Да ми је драга у близини остао бих у њеној души
У њеној души разрасла се звездана шума

Погледом исписати лет птице
У доба цветања убрати сан
Убрати глас сећања
С Видиком се дошаптавају усне
Осенчи ствари дочарај пламен зрења
Зрења које је блиско као обрва жене
У вировима сна затегнуте струне мира
Мира прецветалог као мирна недеља

Отвори прозор и упознај лик дана и пралик зрака
Упознај рубље пејзажа упознај очи неба
Упознај о упознај кост слугње
У мојој крви шуми шума и река
Сан је уређен по систему да памтиш лепе ствари
Да ружне ствари предаш бестрага ћаволу
Над шумама емајл месечине
Грава је у сродству са дисањем
Са летом и плетом човекове сањарије.

ЗА ПРОЛЕЋНИМ СТРУЈАМА

Ја сам тај крвоток земље што увире у зоре
Земљопис чула или нешто слично рекама
Чулност која отвара очи и дужи прсте

То шушти свила месеца шушти набрекла трава
Руке су луке додира
То жудим за пролећним струјама
Упијам спектар нежног цветања
То су боје које нас подсећају на бунило
На слике које се мењају у зависности са експлозијом
погледа

*Крв је звездано чудо
Семења светлости и мрака
Муња која се пали суновратно и невино*

*Окренут пејзажу рушим брежје самоће
Небо скрштених руку седи цео век у мени
Небо брушено тајном и звездама*

*То земља пева
Месечина сторуко додирује шуме и мезграња
Куца то сат година
Можда то нису године него опијум љубави
Земља је нерањиви жар усана
Балкон светлости у наручју.*

КАПЉЕ РОСА НЕЖНОСТИ

*У крвоток улећу руке ватре улећу
Бану као незван гост
Опустоше глас у грлу*

*Заборави да си насред белог дана
Насред белог дана нежна кап нежности
То је као кад дрхти трава
Нека чудна драгост*

*Насред белог дана белог дана
Нико до пролеће и ти
Из твога погледа изниче јоргован
Како да га уберем у оку*

*У очима јоргован и тишина
Птице прелећу сањиве воде
То су оне воде знане и незнане
Воде које промичу дуж полегле траве
Које протичу кроз седиште сетне главе*

*Срели смо се насред белог дана
Ето ме иза твога погледа
Лепо је тамо бити
Тамо ниче јоргован
И капље роса нежности.*

СЛУШАЈУЋИ ЈЕСЕЊЕ КИШЕ

Досадне јесење кише -
Ослушкивање шумова који гутају слепи видик
Очишћење од злих урока
Досезање грешне ватре
Чулност коју стражари хтење

Залет маште под директним утицајем цвећа
Цвећа које пречишћава дуге тренутке самоће
У близини је море
Море које избора нема кад себе тера ка обали
На обали сам ја са алгама у очима
Са песком у шакама
Море није у близини оно је у мени
Море звучно море похотљиво
Море које разубује и љутње и слутње

Досадне јесење кише
Ерозија тишине
Срце оловке пренето у сан.